

Până joi, James reușise să avanseze cu cifrul lui Maddie și era din nou binedispus.

— Nu l-a făcut ea, declară James la masa de prânz. Stăteau la locul lor obișnuit în bibliotecă. Este un alfabet din Evul Mediu numit Ogham¹. L-am găsit când căutam cifruri on-line. Uite, am tipărit o copie.

James îi întinse o foaie de hârtie plină de tot felul de liniuțe.

B	L	F	S	N	H	D	T	C	Q

M	G	NG	Z	R	A	O	U	E	I

ea	oi	ui	ia	ae	P	începutul textului	spațiu	sfârșitul textului

1. Alfabetul celtic (sau Ogham) a apărut în Irlanda între secolele I și II d.Hr. Numele alfabetului, Ogham sau Ogam, derivă din numele zeului celt al literaturii și al elocinței, Ogma, căruia i se atribuie în mod tradițional și descoperirea lui. Literele sunt compuse din liniuțe lipite de o linie mediană care le întretaie pe toate. O literă poate conține de la una până la 5 liniuțe verticale.

— L-a copiat direct. Dacă știi Ogham, ai înțelege mesajul ei. Dar cine știe Ogham, nu?

Emily se uită peste foaia cu alfabetul Ogham. Nu era foarte diferit de codul secret al ei și al lui James, dar, într-un fel, pentru că folosea simboluri în loc de litere, îl făcea să pară mai straniu și mai intimidant.

James continuă:

— Singurul lucru inteligent pe care l-a făcut Maddie a fost să folosească o propoziție care nu ar funcționa bine cu analiza de frecvență: *Zombi Zelda mănâncă zambile*. Folosirea atâtor *z*-uri face ca analiza de frecvență să fie dificilă pentru că presupunem că simbolurile care apar de cele mai multe ori sunt *e*, *t*, *a*, sau o altă literă folosită în mod frecvent, nu *z*.

După-amiază, în ora domnului Quisling, James zâmbi satisfăcut când numele lui Maddie a fost tăiat pe tablă.

— Scorul este încă zero la zero, Fernandez, i-a spus după oră.

Maddie s-a prefăcut speriată și a trecut mai departe.

— Domnișoară Crane, a strigat-o domnul Quisling. Trebuie să vorbesc cu tine înainte de a pleca.

Să vorbească cu ea? Emily își simți buzele uscate dintr-odată. Nu era în urmă cu temele. Nu făcuse nimic care să-l supere pe domnul Quisling, de când fusese prinsă cu bilețelul săptămâna trecută. Cel puțin așa credea. James îi aruncă o privire întrebătoare. Ea ridică din umeri și îi făcu semn cu mâna în timp ce el pleca spre următoarea oră. Alți copii intrau pentru următoarea oră a domnului Quisling, în timp ce fata se apropia de biroul lui.

— Emily, spuse domnul Quisling. Ești o utilizatoare a *Vânătorilor de cărți*?

— Eu... uh.

Nu era ce se așteptase s-o întrebe. Nu știa ce se aștepta s-o întrebe, dar clar nu despre *Vânătorii de cărți*.

— În ședința noastră de catedră de alaltăieri, domnul director Montoya a menționat că un bărbat a contactat școala noastră, deoarece crede că o carte de-a lui, valoroasă, a fost găsită din greșeală de către un jucător de *Vânătorii de cărți*, care are trecută la profil Booker ca școala lui sau a ei. A spus că acest jucător a postat pe forumul *Vânătorilor de cărți* că a găsit o carte numită *Cărăbușul de aur* de Edgar Allan Poe. Îmi amintesc că tu aveai săptămâna trecută pe bancă o carte de Poe care arăta mai neobișnuit.

Domnul Quisling se sprijini într-un cot pe brațul scaunului său, studiind-o cu răbdare Emily. Ea se juca cu insigna cu logoul *Vânătorilor de cărți*, pe care o purta pe hanorac. Nu știa ce să spună. Era surprinsă de toate acestea – domnul Quisling luând-o deoparte să-i vorbească, cineva care contactase școala în legătură cu *Cărăbușul de aur*, cineva care susținea că era cartea lui. Și era a doua oară când cineva susținea acest lucru – Emily se gândea la utilizatorul anonim care îi trimisese un mesaj prin *Vânătorii de cărți* cu o zi înainte.

— Îți amintești cartea la care mă refer? Întrebă domnul Quisling.

— Da, răspunse Emily.

— Și o mai ai?

— Eu... nu. Minciuna îi ieși din gură înainte să se poată hotărî ce să spună. Am ascuns-o din nou, prin *Vânătorii de cărți*.

Domnul Quisling ridică din sprâncene.

— Da?

Gândindu-se la conversația ei cu utilizatorul de pe *Vânătorii de cărți* și la faptul că el sau ea nu știa câte povești erau în *Cărăbușul de aur*, întrebă:

— De ce este această persoană e atât de sigură că am găsit cartea care-i aparține? Poate că se înșală.

Domnul Quisling se încruntă.

— Emily, dacă cineva s-a străduit să-ți caute profilul și să contacteze școala, atunci i-aș acorda prezumția de nevinovăție. Pe lângă asta, nu că ar trebui să conteze, dar această persoană este un colecționar profesionist de cărți. Nu e un alt vânător de cărți care încearcă să te păcălească. Omul acesta crede că această carte îi aparține unuia dintre clienții săi, iar dacă e într-adevăr cartea pe care o caută, el spune că e foarte valoroasă. Nu atât pentru tine sau altcineva, dar are semnificație sentimentală pentru clientul său și, prin urmare, este valoroasă. Este de asemenea important, pentru că el spune că-și va pierde locul de muncă dacă nu găsește și nu returnează cartea.

— Bărbatul care a sunat la școală este colecționar de cărți? întrebă Emily.

Domnul Remora era un colecționar de carte. Și era în căutarea unei cărți care aparținuse domnului Griswold când dăduseră peste el la Bayside Press. Câți colecționari de carte rară ar putea exista în San Francisco?

— Da, spuse domnul Quisling și continuă, fără să-și dea seama că detaliul acela însemna ceva pentru ea. Acum, dacă ai spus că ai ascuns deja cartea, eu am încredere în cuvântul

tău. Dar, având în vedere că locul de muncă al unui om este în joc, de ce nu încerci s-o recuperezi, ca să se poată uita la ea? Dacă nu e cea pe care o cauți, o poți duce la loc în ascunzătoare și cartea își poate continua călătoria în *Vânătorii de cărți*.

Oare asta însemna că domnul Remora știa despre jocul domnului Griswold? Nu părea genul care s-ar entuziasma de așa ceva. Și Corbul spusese că erau cincizeci de exemplare din *Cărăbușul de aur* ascunse prin oraș, așa că, dacă domnul Remora ar fi fost interesat de această carte pentru joc, își putea găsi propriul lui exemplar. Poate că nu-și dăduse seama că domnul Griswold ascunsese cartea și că lipsea intenționat.

— Pământul către Emily. Domnul Quisling pocni din degete. Nu ai dat de belea. E foarte simplu: ai găsit o carte care aparține altcuiva. Recuperează-o și dă-i-o înapoi.

Emily încuviință din cap.

— Da, o să încerc să fac asta.

Și îi va da cartea înapoi domnului Remora. Dar progresase atât de mult cu jocul domnului Griswold. Nu avea ce să strice dacă îl termina. În felul acesta, domnul Remora își lua cartea înapoi și ea ar fi avut satisfacția de a rezolva un întreg joc Griswold. Toată lumea avea de câștigat.

— Deci, ce voia domnul Quisling? întrebă James când se îndepărtau de școală.

În fața lor, un băcan stropea trotuarul din fața magazinului său de pe colț. A închis furtunul când au ajuns în fața

lui, așa că apa s-a oprit, apoi i-a dat drumul din nou după ce au trecut.

— N-o să ghicești nici într-un milion de ani.

— Te-a ales pentru o misiune spațială? Învață să cânte „Heart and Soul“ la pian și are nevoie de tine să-l acompaniezi la armonică?

Emily râse.

— Îl mai ții minte pe domnul Remora? Specialistul în carte rară care lucrează pentru domnul Griswold?

— Tipul ăla pe care l-am văzut la Bayside Press și în librăria lui Hollister? Desigur.

— Ei bine, caută *Cărăbușul de aur*, se pare. Probabil că de aceea era în biroul domnului Griswold săptămâna trecută. A văzut mesajul meu pe forumul de la *Vânătorii de cărți*, a văzut Booker trecut la mine în profil și a sunat la noi la școală. Directorul nostru le-a spus profesorilor și pentru că domnul Quisling a văzut *Cărăbușul de aur* pe banca mea...

— În ziua în care a lansat provocarea cu cifrul, în care eu voi triumfa!

Emily zâmbi.

— Exact. Și se pare că și ziua în care *Cărăbușul* meu s-a întipărit în memoria domnului Quisling.

— *Cărăbușul tău*? rânji James. Credeam că e al domnului Griswold.

— Știi ce vreau să spun.

— Deci de ce vrea domnul Remora *Cărăbușul de aur*? Știe despre joc?

— M-am întrebat și eu, dar nu cred. La urma urmei, Corbul a spus că există și alte exemplare care pot fi găsite,